

„Bízzatok az Úrban örökkön-örökké, mert az Úr örök Kőszikla” (Iz 26,4)

Az élet igéje, amelyet ebben a hónapban szeretnénk élni, Izajás próféta könyvéből való. Sok mindenre kiterjed ez a szöveg, és nagyon kedvelt a keresztény hagyományban is. Előszeretettel olvassuk például az Emmánuelről szóló részt, „velünk az Isten”^[1], és a szenvedő Szolga[2] leírása is itt szerepel, amely megalapozza Jézus szenvedésének és halálának elbeszélését.

Ez az igevers egy hálaéneknek a része, amelyet a próféta Izrael népének ajkára ad, amikor a száműzetés rettenetes próbatétele után végre visszatérhetnek Jeruzsálembe. E szavak reményt ébresztenek a szívünkben, mert Isten hűségével végig jelen van Izrael mellett, mint a rendíthetetlen Kőszikla. A nép minden erőfeszítését Ő maga támogatja a társadalmi, politikai és vallási újraépítésben.

A „kérkedő” várost porba sújtja[3], mert nem Isten szeretetének terve szerint épült, viszont az ő szeretetterve szerinti, és jelenlétének sziklájára épült város békében él és virágzik.

„Bízzatok az Úrban örökkön-örökké, mert az Úr örök Kőszikla”

Mennyire igaz napjainkban is, hogy békére és biztonságra van szükségünk! Személyesen és közösségileg is a történelem sötét pillanatait éljük, szinte összeroskadunk a bizonytalanság és a jövőtől való félelem súlya alatt.

Mit tegyünk, hogy legyőzzük a kísértést, és ne hagyjuk, hogy a jelen nehézségei letörjenek, és magunkba fordulva gyanakvást és bizalmatlanságot tápláljunk mások iránt?

Keresztényként a válaszuk, hogy mindenekelőtt „újraépítjük” a bizalomteli kapcsolatot Istennel, aki Jézusban társunk lett az élet útján, legyen az bármilyen sötét, szűk, fáradságos vagy meredek.

De ez a hit nem jelenti azt, hogy tétlenül várakozunk. Sőt, inkább azt kéri, hogy lássunk neki, vállaljunk főszerepet az „új város” építésében, legyünk ötletekkel teli felelős építői a városnak, melynek törvénye a kölcsönös szeretet, és kapui nyitva állnak mindenki, de főleg a „szegények és a szűkölködők” [4] előtt, akik mindig is kedvesek voltak az Úr előtt.

Ezen az úton biztos, hogy sokan mellénk szegődnek, akik szívükön viselik az egyetemes értékek ügyét, és fontos számukra a szolidaritás, az emberi méltóság és „közös otthonunk”, a teremtett világ védelme.

„Bízzatok az Úrban örökkön-örökké, mert az Úr örök Kőszikla”

Egy spanyol faluban, Aljucerben egy egész közösség határozta el, hogy testvéri kapcsolatokat épít a részvétel nyílt és befogadó formáin keresztül.

Így mesélnek: „2008 nyarán alapítottunk egy kulturális egyesületet. Saját kezdeményezésként, és a környék más szervezeteivel együttműködve is több tevékenységet indítottunk be, hogy teret adjunk a párbeszédnek, és nemzetközi humanitárius segítséget nyújtsunk.

Már az első évtől kezdve rendeztünk szolidaritási vacsorákat a *Fraternity with Africa* projekt keretében, és ebből olyan afrikai fiataloknak tudtunk ösztöndíjat biztosítani, akik vállalták, hogy legalább öt évig a saját hazájukban maradnak. Mintegy kétszázan szoktak részt venni ezeken a vacsorákon, melyeket üzletemberek és különböző szervezetek együttműködésével rendezünk.

Nagy örömünkre szolgál, hogy évek óta együtt dolgozunk egy másik szervezettel. Velük évente szervezünk egy nagy eseményt, amelyen a kulturális élet jeles személyiségei is részt vesznek, zenészek, festők és más művészek, valamint politikusok, vállalkozók és orvosok is. Jó lehetőség ez, hogy megosszák tapasztalataikat, és beszélhessenek a döntéseik mélyebb okairól.” [5]

„Bízzatok az Úrban örökkön-örökké, mert az Úr örök Kőszikla”

Karácsonyi várakozásban élünk. Készüljünk azzal, hogy már most befogadjuk Jézust az igéjében.

Ez az a kőszikla, amelyre az emberek városát is építhetjük: „Testesítsük meg, tegyük magunkévá, és tapasztaljuk meg, hogy micsoda életerő árad szavaiból magunk és környezetünk számára, ha megéljük őket! Szeressünk bele az evangéliumba, annyira, hogy önmagává formálhasson minket, és másokat is megérintsen! [...] Már nem mi élünk többé, hanem Krisztus fog növekedni bennünk. Megtapasztaljuk, hogy szabaddá válunk önmagunktól, a korlátainktól, a rabláncainktól. Ráadásként meglátjuk azt a szeretet-forradalmat, amelyet a minket körülvevő társadalmi környezetben a bennünk szabadon élő Jézus fog kirobbantani.” [6]

Letizia Magri

[1] vö. Iz 7,14 és Mt 1,23

[2] vö. Iz 52,13-53,12

[3] vö. Iz 26,5

[4] vö. Iz 26,6

[5] Tapasztalat: www.focolare.org

[6] C. Lubich, Az élet igéje 2006. szeptember, Új Város, 2006/9

forrás: focolare.hu